

~ розділ перший ~

Серена

п'ятниця, 21 грудня, 9:15

Отак десь воно, мабуть, почуватись мертвою!

Дарма що мені вдалося трохи поспати на нічному рейсі з Нью-Йорка, я все одно розбита джетлегом так, що аж усе німіє. Вулиця (тут кажуть *gite*) у сьомому районі Парижа, де зараз живе моя старша сестра Лара, схожа на свою бліду ксерокопію. Але, може, це просто такий густий грудневий туман, що не було видно жодних пам'яток, повз які, як підказувала карта на телефоні, проїжджало моє таксі. Я навіть не бачила Ейфелевої вежі!

Вилізаю з автівки, намагаючись не розпластатись на тротуарі. То був би ідеально жалюгідний початок цієї поїздки – дводенної сімейної пригоди, яку я охрестила «Романтичним туром». Туром!

Мама в останній момент змінила плани, а Лара проігнорувала всі мої імейли «може-зустрінеш-мене-в-аеропорту?», тому тепер це скидається на цілковиту протилежність «сімейної поїздки».

Роззираюсь довкола (заніміла шия благає не крутити так головою!), щоб розгледіти вулицю, наскільки це взагалі можливо в цьому тумані. Вимощена бруківкою дорога повзе далі. Чорний тент кафе серед туману – як брудна пляма.

Мабуть, не треба було стільки гуглити фотки Парижа перед поїздкою. На екрані ноутбука вдома все виглядало так прекрасно – ці вулиці, залиті золотим сонячним світлом, кафе, що потопають у квітах, – що тепер мене починає бісити справжній Париж: холодний, темний і лютий, такий самий, як і решта міст.

Дивлюсь на будинок. Старовинна цегляна кладка і ковані ґратки балконів зникають у тумані, і все це здається таким... чужим. У цю мить я відчуваю кожен із 5832 кілометрів, як каже гугл, що простяглись між Парижем і домом. Захотілось опинитися у старому доброму Брукліні, а не на якійсь дивній вулиці в якомусь дивному місті, думаючи про те, чому переді мною чорні двері зі срібним вікном, якщо Лара казала мені, що двері червоні, а вінок із падуба. Тільки не кажіть мені, будь ласка, що я примудрилася дати таксистові неправильну адресу. Я навіть на телефоні не можу подивитись (звісно, я заплатила за роумінг!), бо він десь у лівій кишені куртки, яка заблокована сумкою, що висить у мене на лівому плечі. Щоб звільнити руку, треба зняти сумку, і, чесно, я надто втомлена для цього.

Чудова була ідея прилетіти нічним рейсом, Серено.

Ну, принаймні я у правильному *arrondissement* – таким крутим французьким словом у Парижі називають райони. Сьомий район – один із наймодніших, бо в туристичних брошурах написано, що тут Ейфелева вежа, Музей д'Орсе, ще якісь музеї, і тут похований Наполеон. Зупинитись

у цьому районі мені точно було б не по кишені для Романтичного туру, бо це лівий берег Сени, але Лара тут живе в сім'ї за програмою *Au-Pair*. Мені трохи заздрісно, що в Парижі їй вдалося знайти роботу, яку вона може поєднувати з навчанням. Але це вперше в історії, коли Лара полегшила комусь життя, тож... гріх скаржитись.

З тротуару до вхідних дверей ведуть шість сходинок, а я тягну не тільки свою сумку, а ще й валізу, що важить рівно двадцять три кілограми (я знаю, бо перед тим, як їхати в аеропорт, важила її вдома на вагах у себе у ванній, а тоді в мами: хотіла взяти з собою максимум дозволеної ваги). Після восьмигодинного нічого перельоту валіза важить кілограмів сто, а ті шість сходинок здаються мені Еверестом.

Тримайся, Фуентес, думаю я, намагаючись себе підбадьорити. Ти ж бігала напівмарафони! Ти зможеш пронести ці двадцять три кілограми ще кілька сходинок.

Крім того, згадай, нащо ти приїхала.

Я розминаю руки, аби вони не німіли. Притискаю міцніше сумку, беруся за ручку валізи, зціплюю зуби і крехчу – я така втомлена, що мені за це навіть не соромно, та й на цій *гце* нікого нема.

На вершині Евересту я дзвоню у двері квартири номер п'ятнадцять. З домофона лунає уривчаста швидка французька, якої я не знаю, але цей голос я впізнаю будь-де.

– Ларо, це я, – кажу сестрі.

– Серена?

Може, вона щойно прокинулась, бо в її голосі чутно здивування. Вона ж не забула про Романтичний тур, правда?

Лара каже, аби я піднімалася на четвертий поверх. Круто. Я тягну свою двадцятикілограмову валізу вгору сходами,

бо, звісно ж, ліфта нема і, звісно ж, Лара й не подумала спуститись і мені допомогти. Дивлюсь на номери квартир на четвертому поверсі – десять, одинадцять, дванадцять... На кожному поверсі – три квартири, і п'ятнадцятої тут нема. Треба випертися ще на один поверх, бо я згадала, що тут найперший поверх не вважається поверхом.

Ну чому? Чому-у-у-у-у, європейці?

– То що... що ти тут робиш? – Лара стоїть у дверях п'ятнадцятої квартири, чекаючи на мене.

Мені б стало легше від того, що ми нарешті зустрілись, якби вона не виглядала так розгублено. Вона в піжамі, і її волосся (воно у неї благородно хвилясте, не те що мої дикі хаотичні кучері) розпатлане, що свідчить на користь моєї теорії про те, що вона щойно прокинулася. Та все ж на ній фірмова яскраво-червона помада. Я її зі школи без тієї помади не бачила. Спершу я не звертаю на сестру уваги, заважаючи у квартиру валізу – прямо у простору вітальню, де прихилию її до дивана.

– Секундочку, – кажу я. Потім показую на двері з вітальні: – Туалет?

– Ага, – відповідає вона, і на обличчі в неї написано, наче вона думає, що це дивний сон і вона ось-ось прокинеться.

Вийшовши з туалету, я проходжу повз неї й падаю на диван. Він такий м'якенький і пружний, що я ледь не відскакую назад. У кутку помічаю ялинку. Вона прикрашена чорними й золотими кулями. Так шикарно, так по-французьки. Я збираюся з духом і якомога приязніше дивлюсь на Лару.

– Ну... що таке? Ти що – забула глянути в телефоні імейл від сестри? Забула про наш план побачити всі місця, де

гуляли наші батьки у медовий місяць? Забула про Роман-тичний тур?

– Я не забула... – вона сідає на бильце дивана, дивлячись на мене так, наче це я тут божевільна. – Але знаєш... коли маму викликали на ту конференцію, я подумала, що ми скасовуємо цю подорож і просто окремо полетимо до мами в Лондон на Різдво.

Напевно, різниця в часі не тільки на очі вплинула – вона мені й по мізках вдарила. Бо як інакше пояснити, що я й уявити не можу, що сестра забула про наш прекрасно продуманий план подорожі до Парижа і про відвідини усіх місць, де бували наші батьки під час медового місяця рівно двадцять п'ять років тому. Я годинами планувала наш маршрут на вихідних, хоча могла б готуватись до іспиту, а Колумбійський універ – це вам не жарти. Я писала Ларі імейли і питала, що вона думає. Хоча вона мені й не відписувала.

Боже. Складається якась жахлива картинка.

Я витріщаюся на неї, сподіваючись завалити її фактами:

– Контраргумент. Я казала тобі, що таки їду в Париж.

– Казала? Коли?

Я вирівнююсь наскільки можу, хоча це й нелегко, бо диван мене поглинає, а я надто втомлена для спротиву.

– У кожному листі, який я тобі слала цього тижня. Я тричі писала: «Не можу дочекатись, поки вже побачу тебе в Парижі, сестричко!» Я вказала тобі номер рейсу, час прибуття... Написала, скільки грошей відкласти на їжу й проїзд. Ти мала тільки одне завдання – зустріти мене в аеропорту!

– Я думала, тур скасовано, – тихо відповідає вона. – Я... я була дуже зайнята. Я не часто перевіряла пошту.

Тобто ти просто не читала моїх листів.

— Те, що мамі не вийде приїхати, не означає, що ми не можемо організувати цей тур і подарувати їй на Новий рік альбом, — кажу я, хоча й писала це все у своїх імейлах, яких вона, очевидно, не читала, — коли ми всі разом будемо святкувати в Лондоні їхню двадцять п'яту річницю. Ти ж знаєш, що Новий рік для мами — нелегкий час, відколи...

Я не можу закінчити це речення.

А тоді сестра дивиться на мене поглядом, який у нас називають Лариним: широко розплющені очі, застигле лице, наче її мозок — це комп'ютер, на якому відкрито вісімдесят чотири вкладки, і кілька з них зависли від реклами. Вона так дивиться щоразу, якщо знає, що справи її кепські. Бурмоче, що їй дуже шкода.

— Я думала, ти мені пишеш, аби нагадати, щоб я купила мамі подарунок на Різдво.

— А ти хоч купила?

Ці слова вилетіли до того, як я встигла стриматись. Я надто добре знаю Лару і розумію: цей вираз обличчя означає, що вона себе картає. Не треба її добивати, але зараз я не можу інакше, бо проїхала 5832 кілометри з валізою, що важить, як третина мене!

— Я думала, виберу щось у Мадриді.

Я беруся за перенісся, бо відчуваю, що на мене накочується головний біль.

— Мадрид? Ти про що? Мадрид не входив у наші плани! Вона здається присоромленою.

— Ну, я... я й не казала про наші плани.

І лише тепер я помічаю, що на додачу до скуйовдженого волосся в неї ще й помада трохи розмазана, і лише зараз відчуваю запах чоловічих парфумів, який був тут увесь час.

У Лари хтось є.

Я оглядаюсь, наче він тут десь стоїть незворушно в кутку, але, мабуть, він ховається в іншій кімнаті. Якби ж я знала, як сказати французькою: «Виходь, де б ти не був!»

А потім помічаю... інші валізи. Не такі великі, як моя, але їх аж три і вони стоять навколо вишуканого журнального столика посеред кімнати.

— Це що взагалі таке?

Лара заправляє волосся за вуха, складає руки на грудях, дивиться вниз.

— Чорт забирай, це просто катастрофа.

— Ти що — реально їдеш у Мадрид? Нащо тобі туди?

А тоді причина-з-якої-Лара-не-читала-моїх-імейлів з'являється нарешті у дверях. Це ставний хлопець, гарний (звісно), як модель, у светрі якоїсь французької футбольної команди. Високі вилиці, ледь засмаглий, темне хвилясте волосся, довгувате, але прекрасно лягає назад. Він мені усміхається, потім щось бурмотить Ларі французькою. А вона кілька разів бурмоче у відповідь:

— *Tout va bien.*

Хлопець дивиться на мене і ступає крок уперед, простягаючи руку й киваючи:

— *Bonjour.*

Я простягаю йому руку, сподіваючись, що він зараз не почне цілувати мене в обидві щоки, бо це мені фігово вдається навіть тоді, коли я не така втомлена. (Спершу права щока? Чи ліва? Ой, перепрошую, ми тут трохи заплутались, і тепер мій ніс у вас в роті.) Мене так бісить Лара, що я не кажу ніякого «Бонжур», а відповідаю:

— Здоров, ти як?